locul unde istoria medievală se întâlneşte cu Moscova anilor '20, cu imaginea iadului şi cu naivitatea victoriilor tehnologice prin care omul îşi închipuie că rivalizează cu demiurgul. Beculeţele colorate clipesc, fumul se revarsă în scenă, personajele îşi schimbă costumele (expresiv imaginate de Mirela Anca), pungaşii fură, demnitarii se lasă mituiţi, cei care au puterea şi-o exercită abuziv. Viaţa la curtea lui Ivan cel Groaznic şi existenţa sovietică seamănă prin dominanta fricii şi se diversifică prin exprimarea slugărniciei. Slugărnicie care maculează totul, cântecul, dansul, iubirea. Caracterul eclectic al muzicii, varietatea dansurilor nu fac decât să alcătuiască ambianţa în care traseul dus-întors între orice prezent şi orice trecut este posibil şi confortabil. Toate intervenţiile muzical-dansante de care se foloseşte Beatrice Bleonţ pentru a da strălucire şi atractivitate spectacolului există în textul publicat al piesei. Dar regizoarea, împreună cu unii interpreţi, cedează adeseori fluxului energetic intrinsec unor asemenea "spectacole în spectacol"; melancolia este înăbuşită de zgomotul petrecerii. Evident marcată de experienţa expresionistă, Beatrice Bleonţ desenează cu talent şi imaginaţie genul proxim, neglijând parcă diferenţa specifică.

Soţia infidelă, victimă a infidelităţii, savantul distrat, persecutat de oamenii lipsiţi de imaginaţie, hoţul simpatic şi păgubitul antipatic, trecutul glorios – toate clişeele literaturii populare, scăldate de ironia autorului sofisticat, sunt traduse în spectacol printr-o panoramă care exclude identificarea, dar nu şi simpatia.

"Sunt fericită" – strigă Zina (Rodica Mandache), după ce a părăsit şi a fost părăsită, neştiind ce înseamnă fericirea. Muzica încearcă să-i acopere cuvintele şi fericirea se îndepărtează de zbaterile ei, în acorduri triumfale. Virgil Ogăşanu, administratorul transformat în ţar şi viceversa, joacă şi se joacă, asigurându-şi participarea spectatorilor simultan cu complicitatea partenerilor. Pivot al distribuţiei, el exprimă, probabil, cel mai complet şi mai precis desenul regizoral. Mugur Arvunescu se agită mult, parazitând inteligibilitatea propriului rol. Virginia Rogin explică şi acolo unde totul se înţelege de la sine. Se integrează în formula spectacolului prin expresivitate comprimată şi precisă Niculae Urs, Florin Dobrovici, Constantin Cojocaru, Radu Panamarenco.

Se cântă şi se dansează mult pe scenă, în aparenţele veseliei vorbele se pierd, dar rămâne tristeţea: maşina timpului, imaginată de scriitorul rus care nu a devenit niciodată sovietic, schimbă epoca fără să poată face aerul mai respirabil. Boala nu e în timp, ci în oameni, fie ei administratori de bloc sau tirani. Beatrice Bleonţ stăpâneşte bine acceleraţia spectacolului, deşi sunt unele momente când o frână parcă ar fi binevenită. Oricum, solidar cu autorul, regizoarea ne arată, râzând amar, trecutul în care orice Vasilievici putea să fie în orice moment Cel Groaznic. Spectacolul are toate caracteristicile unui bal mascat – inocenţa, ludicul – dar, când balul se termină, se poate observa că măştile au rămas lipite de faţă.

Virgil Ogăşanu şi Mugur Arvunescu

foto: Mihai Musceleanu

Magdalena Boiangiu

Seducţia Micului Prinţ

Le petit piaf

LE PETIT PIAF, adaptare după **"Micul prinţ"** de **Antoine de Saint-Exupéry** • **TEATRUL "ANTON PANN"** din **RÂMNICU-VÂLCEA** • Data reprezentaţiei: **8 octombrie 1998** • Adaptarea, regia, scenografia şi muzica: **Dan Micu** • În distribuţie: **Daniela Zamfirescu, Cristian Alexandrescu, Iulia Antonie Alexandrescu, Claudia Cacoveanu, Radu Constantin.**

Operând, pe de o parte, prin reducţie în raport cu şirul întâmplărilor şi eroilor acestui text celebru, de o inconfundabilă poezie, iar, pe de alta, introducând şi un personaj feminin, ca "pereche" a povestitorului-autor, dar încercând să restituie filoanele lirico-filosofice ale "basmului", regizorul construieşte un fel de montaj cinematografic, mizând pe consistenţa metaforică a cuvântului şi pe simplitatea mijloacelor de expresie actoricească. Chiar dacă unele episoade sunt ezitante în ce priveşte construcţia, puterea lor autonomă de a emoţiona, iar sarcina interpreţilor se transformă ici-colo în povară, spectacolul trece rampa şi oferă privitorului momente de incitantă meditaţie asupra întrebărilor şi revelaţiilor copilăriei, sub care se ascunde nevoia de cunoaştere, de comprehensiune şi iubire a celor mari.

Mai întâi Cristian Alexandrescu (povestitorul) şi micuţa Daniela Zamfirescu ("Le petit piaf"), primul dezvăluindu-ne maturitatea sa artistică, cea de a doua biruind în bună parte obstacolele unei partituri dificile şi lipsa de experienţă scenică (cu toate că numără peste 50 de apariţii în programele televiziunii), apoi Radu Constantin (interpret cu remarcabile disponibilităţi de compoziţie, afirmate în mai multe roluri), Claudia Cacoveanu şi Iulia Antonie Alexandrescu sunt protagoniştii acestei poveşti tulburătoare despre viaţă, iubire şi moarte.

După ce, în unele spectacole ale sale din ultima vreme, Dan Micu a fost preocupat cu obstinaţie să construiască imagini şi semnificaţii dincolo de replici, poate şi pentru a survola carenţele textului, aici el încearcă să recupereze farmecul replicilor celebre ale personajelor cărţii, apropiind ritualul teatrului de firescul vieţii şi dându-le actorilor o libertate de mişcare prielnică şi pentru ei, şi pentru şansa spectacolului de a convinge. Se simte în montare atât încercarea de a "evada" din metropolă, cu cortegiul ei de evenimente şi dispute stresante, cât şi strădania – îndeobşte proprie sculpturii – de a elimina tot ceea ce, ca semnificant, riscă să se depărteze de miezul şi claritatea semnificaţiei. Şi, chiar dacă această reuşită nu poate emite

https://biblioteca-digitala.ro

pretenţia de a-i defini personalitatea, aşa cum au făcut-o marile sale spectacole, în frunte cu **Fraţii Karamazov**, curajosul demers împlinit cu tânăra trupă vâlceană reprezintă, aşa cum el însuşi gândeşte, o "gură de oxigen" pentru a îndrăzni să pornească la drum către marele proiect cu **Faust**.

Ion Parhon

Daniela Zamfirescu şi Cristian Alexandrescu

Scripcarul pe acoperiş

Victoria lui David

În teatru, poate mai mult decât în celelalte arte ale spectacolului, e foarte greu să te ridici la înălţimea unui precedent celebru. Cu atât mai abitir în cazul unui *musical*, gen care pretinde ample desfăşurări nu doar de talent şi fantezie, ci şi de resurse materiale, şi cu atât mai abitir când precedentul în chestiune a fost creat pe Broadway şi a devenit faimos în lumea întreagă printr-un film de succes, produs, evident, la Hollywood. Ca să poţi lupta cu asemenea adversar atunci când ai de făcut faţă aproape zilnic unor *guerilleros* care se cheamă fonduri insuficiente, public nu tocmai suficient şi ansamblu puţin antrenat pentru spectacolul muzical autentic, înţelept este să nu foloseşti armele lui; nici să nu încerci. Şi este, de asemenea, înţelept să recurgi la mijloace cât mai simple, mai nesofisticate, dar a căror eficienţă a fost verificată în timp, dovedind că nu dă niciodată greş.

O astfel de înţelepciune a arătat Harry Eliad montând la TES arhi-ştiuta şi totuşi mereu proaspăta poveste a lui Tevie lăptarul, în varianta americanilor Jerry Bock, Joseph Stein şi Sheldon Harnick – **Scripcarul pe acoperiş** –, ajunsă, datorită Broadway-ului şi Hollywood-ului, mai cunoscută publicului contemporan decât sursa literară: proza lui Şalom Alehem. Anume, regizorul nu a urmărit să uluiască asistenţa prin somptuozitatea decorului şi a costumelor – ceea ce, precum ziceam mai sus, oricum nu ar fi izbutit –, ci a exploatat intens filoanele inepuizabile de umor, tristeţe şi duioşie din adâncurile fierbinţi ale scrierilor lui Şalom Alehem. Trebuie spus însă că nu a neglijat nici ingredientele absolut indispensabile unui *musical* care se respectă, adică muzica "pe viu" şi dansul. Cu ajutorul lui Ioan Tugearu şi al dirijorilor Andrei Mădescu şi Izu Gott, toţi membrii ansamblului se vădesc apţi nu numai de a se "descurca" în secvenţele cântate şi dansate, ci şi de a produce mici surprize prin performanţele lor absolut meritorii în domeniu. Mai importantă însă decât acestea rămâne, tot timpul, senzaţia de sinceritate şi căldură pe care o degajă istorisirea bucuriilor (puţine şi mici) şi a necazurilor (multe şi mari) trăite de lăptarul cel cu cinci fete şi "dezbătute" de el în conversaţiile-i hazliu-mişcătoare cu Dumnezeu. E o senzaţie ce învăluie, amestecată cu sfâşietoare amărăciune, şi portretul colectiv al locuitorilor din Anatevka, siliţi, în cele din urmă, să-şi părăsească sărăcăcio-

SCRIPCARUL PE ACOPERIŞ, musical de **Jerry Bock**, **Joseph Stein** şi **Sheldon Harnick**. Traducerea în limba română: **Antoaneta Ralian**. Traducerea în idiş: **Leo Schadach** • **TEATRUL EVREIESC DE STAT** • Data reprezentaţiei: **19 octombrie 1998** • Regia: **Harry Eliad** • Scenografia: **Cătălin Arbore** • Coregrafia: **Ioan Tugearu** • Conducerea muzicală: **Andrei Mădescu**, **Izu Gott** • Distribuţia: **Dan Tufaru** (Tevie), **Leonie Waldman Eliad** (Golda), **Cristina Dogaru** (Tzeitl), **Gabriela Codrea** (Hudl), **Genny Brenda** (Hava), **Bianca Dumitru** (Shprintze), **Catrin Bădină/Raluca Iancu** (Beilke), **Eugenia Balaure** (Yente), **Lucia Maier** (Bunica Tzeitl), **Iulia Gavril** (Frime Sure), **Ion Grossu** (Motl), **Mihai Răzuş/Sorin Tofan** (Percik), **Andrei Aradits/Mircea Drîmbăreanu** (Fedka), **Rudy Rosenfeld** (Leizer Wolf), **Nicolae Călugăriţa** (Mordha), **Boris Petroff** (Rabinul), **Cornel Ciupercescu** (Poliţistul), **George Lungoci** (Mendl), **George Robu** (Avram), **Florin Petrini** (Haim), **Nicolae Macovei** (Cerşetorul), **Nuşa Stoleru Pongratz** (Scheindl), **Nicolae Predică** (Yosl, Violonistul), **Aurelian Burtea** (Sasha), **Catrin Bădină** (Esther), **Irinel Martin** (Saul) **ş.a.**; dansează: **Stelian Gâmboţeanu**, **Teodor Grigore**; la vioară: **Dragoş Mihail**, **Marin Cătălin**.

foto: Radu Grozescu

https://biblioteca-digitala.ro